

Een speech voor een boek...

Wat zeg je als je al 120 blz aan het woord mag zijn.

Dan zeg ik het volgende:

Ik draag dit boek op aan mijn kleine WIJ, mijn gezin....

Het grootste wat mij ooit overkomen is.

Aan Kayo die met zo veel veerkracht en vertrouwen door de wereld stapt dat hij voor mij een stuk veiliger lijkt, waardoor ik nog meer zin krijg hem te verbeteren.

Aan Anna die mijn hand laatst kuste en zei "mama is mijn lieve kleine baby..."

Die mij zoveel liefde geeft dat ik vastbesloten ben alles te doen om haar

vooronderstelling dat de wereld mooi is en mensen lief, waar te laten worden.

Ik dank Martijn van der Riet, met wie het heerlijk samenwerken is, die als ik een slecht idee heb aan de telefoon zegt "sorry het bereik was even heel slecht" en die als ik een goed idee heb alles doet om te waar te maken. En bij wie mijn woorden zo veilig zijn als mijn dochter bij mijn moeder als ze op haar past.

Ik wil Erno en Florian danken, mijn woorden zijn bij hen zo veilig als ik hoop dat Anna ooit zal zijn als zij een leermeester vindt, Erno en Florian die als ik vraag voor de zoveelste keer of er nog iets veranderd kan worden in het boekje zeggen "nee het lieve ding is naar de drukker!"

Het lieve ding....het boekje.

Ik krijg een tweede dochter, en vind het moeilijk mij voor te stellen dat ze iets anders is dan misschien wel half zo lief als Anna, wat mij de gelukkigste moeder op aarde maakt. Terwijl ik WEET dat ze zichzelf zal zijn, totaal anders en ook weer onvoorstelbaar lief. Zo is het ook met mij tweede boekje ik kan alleen maar hopen dat het half zo lief is als mijn eerste.

De reacties op Liefhebben hebben mijn hele jaar in een warme gloed gezet. Laatst vertelde een vrouw dat een vriend van haar in coma lag en dat ze heel Liefhebben aan hem voor had gelezen. Daarna dacht ze hardop "helaas heeft het niet geholpen, want hij is toch gegaan, of misschien heeft het hem helpen gaan..."

Wat heerlijk dat die witte boekjes als kleine soldaatjes - strijders voor het goede - dag na de dag wereld in gaan...

Op welke slagvelden, sterfbedden en strandstoelen dit kleine weerbarstige tweede kind allemaal terecht zal komen, ik heb geen idee, maar ik ben het intens dankbaar dat het voor mij de wereld in gaat, zodat ik eindelijk kan gaan doen wat je met zo'n grote buik wil doen.

In bad gaan staren uit het raam, rompertjes vouwen, van mijn man en kind houden en mij verheugen op een tweede geweldige reden om de wereld te redden.

Met woorden, met boekjes en met deze fantastische mensen om mij heen, die mij hielpen en helpen om een WIJ te maken waar we trots op kunnen zijn.

Omdat dit boekje WIJ heet doe ik deze middag niet alleen.

Ik heb Frank Mercelis gevraagd muziek te maken, omdat hij dat zo goed kan omdat hij mijn lievelings-ex is, omdat hij daarmee bewijst dat de ene wij kan overgaan in de

andere en daarmee aan kracht en schoonheid wint.

Daarna doet Lizzy Timmers een speech, omdat zij ooit tegen mij zei; 'Je denk dat je een probleem hebt, blijkt het je voorstelling...' Omdat zij mij en dit boekje daarmee redde toen ik het moment had dat vrouwen altijd hebben als ze gaan bevallen, dat moment dat je denkt: 'Die baby laat maar zitten, ik krijg hem er niet uit.' Omdat Lizzy mij geleerd heeft dat ik het stuk op mij moet laten springen in plaats van het te temmen, en theater wijsheid die mij tot ver buiten het theater heel veel heeft gegeven en geleerd. Omdat zij altijd als wij gaan spelen samen zegt 'Veel plezier en veel geluk'. Omdat ik dat altijd heb als ik ga spelen met haar.

Dan zal Dion Vincken iets zeggen, de persoon die spelen voor mij leuker lichter en misschien wel nog altijd mogelijk maakte door tegen mij in te fluisteren vlak voor ik op moest 'Je moet elk woord maar een keer zeggen'. Zo simpel, zo waar en er is geen avond dat ik daar niet aan denk.

Ook merkte Dion ooit op toen het publiek binnen kwam en wij op het podium stonden: 'Dit is een unieke avond besef je dat wel....deze mensen komen nooit meer in deze samenstelling bij elkaar'.

En dat is zo...dit is uniek: wij komen nooit meer in deze samenstelling bij elkaar. Dus laten we deze WIJ vieren, een viering die ik afsluit met een fragment uit het 'probleem' dat uiteindelijk een voorstelling bleek te zijn.